

Het leven spreekt, ook bij den theoloog, er is bewogenheid der ziel onder het Woord, eer nog de tong spreekt. Het is een zware taak aldus het Woord Gods uit te leggen. Toch zal aan dien eisch moeten worden voldaan, omdat het karakter der Schrift het van ons eischt. Men vraagt in ootmoed, wie is tot deze dingen bekwaam? *Augustinus*, de grootste aller theologen en ook één der grootste Christenen zeker, heeft onder die vraag gezocht en hij bidt, dat God hem moge bekwamen Zijn Woord recht te verstaan. Hoort, hoe hij smeekt. „De dag is Uwe, ook is de nacht Uwe: op Uw wenk vliegen de oogenblikken voorbij. Schenk ons uit hen den tijd voor onze overpeinzingen over de verborgenheden Uwer wet en sluit haar niet voor ons, wanneer wij kloppen. Immers Gij hebt niet gewild, dat zoovele bladzijden met duistere geheimenissen tevergeefs geschreven werden, maar die wouden hebben toch ook hun herten, die zich in hen terugtrekken en uitrusten, er ronddolen en weide vinden, zich neerleggen en herkauwen. O Heere, volmaak mij en ontdek ze mij. Zie, Uw stem is mijn vreugde, Uw stem gaat mij boven een overvloed van genietingen. Geef mij, wat ik liefheb: want ik heb lief. En Gij hebt dat gegeven. Verlaat Uw gaven niet en versmaad Uw dorstend kind niet. Moge ik U belijden al wat ik gevonden heb in Uw boeken en moge ik hooren de stem des lofs en U drinken en overdenken de wonderen van Uw wet, van het begin af, toen Gij hemel en aarde geschapen hebt, tot aan het rijk Uwer heilige stad, dat met U in eeuwigheid zal bestaan” ⁴⁹).

Ook tot den exegeet komt de roepstem: Heden, zoo gij Zijn stem hoort, verhard uw hart niet.

En hij mag slechts één antwoord geven: Spreek, Heere, want Uw knecht hoort.